

תמיד עיני ה'



אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לזמבירט, שער התפילה פרק ה')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 94 – ה תמוז תשס"ד לפ"ק ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא תנינא - תורה מ

מי שידע מארץ-ישראל, שטעם באמת טעם ארץ-ישראל, הוא יכול להפיר באחר, אם היה אצל צדיק על ראש-השנה אם לאו, ואם אותו הצדיק הוא גדול במעלה או קטן, ואם הוא צדיק אמתית אם לאו, או אם הוא בעצמו צדיקפי טעם ארץ-ישראל יכולין לציר לפני מי שידע טעם שכל כי רק מי שהוא איש בור, אי אפשר לו לידע זאת, אבל מי שידע משכל, כגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקשיא בדרך הלומדים, או חכמים בחכמות אחרות, שמרגישים טעם שכל, יכולין להבין טעם ארץ-ישראל, כי 'אורא דארץ-ישראל מחכים' (בבא-בתרא קנח, ובזהר פינחס דף רמה; ובתקון כב) וטעם החכמה והשכל בודאי יקר מאד, אך עקר מעלת קדשת ארץ-ישראל הוא רק על-ידי השגחת השם יתברך ומחמת שהשם יתברך מסתכל בארץ-ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", על-ידי- זה ארץ-ישראל מקדשת ואוריה מחכים, כי עינים על-שם החכמה, כי התפתחות החכמה נקרא בחינת עינים, כמו שכתוב (בראשית ג): "ותפקחנה עיני שניהם", ופרש רש"י: 'על-שם החכמה נאמר' ומחמת שעיני ה' בארץ-ישראל, שמסתכל בה תמיד, על-ידי-זה 'אורא דארץ-ישראל מחכים' אך מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל השם יתברך, דהינו בחינת עינים להשגיח פנ"ל, זה נעשה על- ידי נשמות ישראל, שהשם יתברך מתפאר בהם, בבחינת (ישעיה מ"ט): "ישראל אשר בך אתפאר" ועל-ידי ההתפארות נעשין בחינת תפלין, שנקראין פאר (ספד כה), והתפלין הם בחינת מחין, ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים, ומזה נעשה השגחת השם יתברך כפיכחול, שעל-ידי-זה נעשה קדשת ארץ-ישראל, בחינת אורא דארץ-ישראל מחכים פנ"ל ועל-שם זה נקרא ארץ-ישראל, שמקבלת קדשתה, מבחינת: "ישראל אשר בך

אַתְּפָאָר", כַּנִּלְאָךְ בּוֹדָאֵי לֹא כָּל הָעֵתִים שְׁווֹת בְּהַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי לְפַעְמִים, חֹס וְשָׁלוֹם, יֵשׁ שְׁנֵתְרַחֵק אַחַד מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ (עֵין זוֹהַר בְּשֵׁלַח א ב וְאִזִּי אֲדַרְבָּא, הַשְׂכִּינָה צוֹעֶקֶת: 'קַלְנֵי מִרְאשֵׁי, קַלְנֵי מִזְרוּעֵי' (סִנְהֶדְרִין מו) הֵינּוּ שְׁצַעֲקָתָהּ, שְׁנֵתְקַלְקַל וְנִפְגַּם בְּחִינַת הַהֲתַפְּאָרוֹת שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהַתְּפָאָר בָּהֶם, וְנִפְגַּם בְּחִינַת הַתְּפִלִּין, שְׁנַעֲשִׂין מִן הַהֲתַפְּאָרוֹת כַּנִּלְוֹהוּ: 'קַלְנֵי מִרְאשֵׁי, קַלְנֵי מִזְרוּעֵי', 'מִרְאשֵׁי' מִזְרוּעֵי דִיקָא, בְּחִינַת תְּפִלִּין (שְׁמַנִּיחִין עַל הָרֹאשׁ וְעַל הַזְרוּעַ) וְכַנִּלְרַק בְּשֵׁאֲחַד מִיִּשְׂרָאֵל נִתְקַרַב לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִתְוֹסַף עוֹד יִשְׂרָאֵל שְׁרוּצָה לְעַבְדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכָל מַה שְׁנִתְוֹסַפִּין יוֹתֵר רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל שְׁרוּצִים לְעַבְדוֹ וְלְהַתְּקַרַב אֵלָיו, אִזִּי נִתְגַּדֵּל וְנִתְוֹסַף יוֹתֵר הַתְּפָאָרוֹת יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאָר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו וְעַל-יְדֵי זֶה הַהֲתַפְּאָרוֹת נַעֲשִׂין תְּפִלִּין מַחִין, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְבִּים' עַל-יְדֵי עֵינֵי הַשְּׂגָחָתוֹ כַּנִּלְ: אַךְ מִי שְׂיֻכּוֹל לְרַאוֹת זֹאת הַהֲתַפְּאָרוֹת, שְׁמַתְּפָאָר הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אִזִּי הוּא מְקַבֵּל בְּחִינַת פָּאָר וּמַחִין מִן זֹאת הַהֲתַפְּאָרוֹת שְׁרוּצָה, וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַם-בֶּן בְּחִינַת תְּפִלִּין, וְנִכְנָסִין לְפָנִים כַּנִּלְ, וּבּוֹקְעִין בְּעֵינֵים כַּנִּלְ, וְאִזִּי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם-בֶּן בְּבְחִינַת עֵינֵי ה' וְאִזִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל וְרוּצָה, נַעֲשֶׂה שֵׁם גַם-בֶּן בְּחִינַת אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְבִּים, כִּי עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא רַק מִבְּחִינַת עֵינֵים הַנִּלְאֲבָל מִי הוּא זֶה שְׂיֻכּוֹל לְרַאוֹת אֶת הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂיֻכּוֹל לְרַאוֹת הַתְּפָאָרוֹת יִתְבָּרַךְ, אֲמַנָּם מִי שְׁרוּצָה אֶת הַצְּדִיק הָאֲמֵת, שֶׁהוּא מְקַרַב בְּנֵי-אָדָם לְעַבְדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא עֵקֶר הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמִים, נִמְצָא שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ הַהֲתַפְּאָרוֹת שְׁמַתְּפָאָר הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַמּוֹ, כִּי עַל-יְדוֹ כָּל הַהֲתַקְרְבוֹת וְהַהֲתַפְּאָרוֹת עֵקֶר הַדְּבָר בְּעַת הַקְּבוּץ, בְּעַת שְׁמַתְּקַבְּצִים אֵלָיו הָעוֹלָם הַבָּאִים לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַר ה', וּבִיּוֹתֵר-בְּרֵאשׁ-הַשָּׁנָה, שְׂאִזִּי הוּא הַקְּבוּץ הַגְּדוֹל, אִזִּי הַהֲתַפְּאָרוֹת גְּדוֹל בִּיּוֹתֵר, מִחֲמַת שְׁמַתְּקַבְּצִים הַרְּבֵה בְּנֵי-אָדָם, הַחֲפִצִּים לְהַתְּקַרַב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאִזִּי נִתְגַּדֵּל וְנִתְוֹסַף פָּאָר וּפִי הַצְּדִיק, כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ הַהֲתַפְּאָרוֹת כַּנִּלְ, אִזִּי מִי שְׁמַסְתְּפֵל בְּאֲמֵת בְּזֶה הַצְּדִיק הָאֲמֵתִי, אִזִּי הוּא גַם-בֶּן מְקַבֵּל מִן הַהֲתַפְּאָרוֹת הַזֹּאת, וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַם-בֶּן בְּחִינַת תְּפִלִּין מַחִין כַּנִּלְ, וְאִזִּי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם-בֶּן כַּנִּלְ בְּבְחִינַת עֵינֵי ה' וְאִזִּי גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל, נַעֲשֶׂה גַם-בֶּן בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְבִּים', כִּי הוּא מַחְבִּים הָאֹיֵר עַל-יְדֵי הַסְּתַבְּלוֹתוֹ בְּעֵינָיו הַנִּלְ, שְׁנַעֲשִׂין מִן הַהֲתַפְּאָרוֹת כַּנִּלְ וְזֶה פְּרוּשׁ (יִשְׁעִיָה ל"ג): "מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ תַחְזִינָה עֵינֶיךָ", הֵינּוּ כְּשֶׁתִּזְכֶּה לְרַאוֹת מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ, דְּהֵינּוּ הַצְּדִיק בִּיפְיוֹ וְתַפְּאָרְתוֹ, דְּהֵינּוּ בְּעַת הַקְּבוּץ, שְׂאִזִּי הוּא יָפִי וְתַפְּאָרְתוֹ כַּנִּלְ, עַל-יְדֵי-זֶה: "עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים", בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְבִּים' כִּי הַחֲכָמָה נִקְרָא מְרַחֲקִים, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (קֵהֶלֶת ז): "אֲמַרְתִּי אַחְכָּמָה וְהִיא רְחוּקָה", הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי-זֶה שְׁתִּרְאֶה אֶת הַצְּדִיק בִּיפְיוֹ וְתַפְּאָרְתוֹ כַּנִּלְ, עַל-יְדֵי-זֶה בְּכָל מְקוֹם שְׁתִּרְאֶה בְּעֵינֶיךָ, יִהְיֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת אֹיְרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְבִּים כַּנִּלְ וְזֶה: "עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים" כַּנִּלְ נִמְצָא, מִי שֵׁשׁ לוֹ תַאֲוָה

והשתוקקות לארץ-ישראל, בפרט מי שטעם טעם האמת של ארץ-ישראל, כשפוגע ומתועד יחד עם אדם שהיה אצל צדיק אמתית על ראש-השנה, הוא מחיב להרגיש אז טעם ארץ-ישראל, כי על-ידי-זה האיש נעשה גם זה האויר בבחינת ארץ-ישראל כנ"ל, וראוי שיתעורר לו עתה השתוקקות וגעגועין לארץ-ישראל, כל אחד לפי בחינתו ועקר הדבר-שיהיה באמת ובתמימות: ויש בזה עוד ענינים, כי אין אדם מת וחצי תאנותו בידו' (קהלת-רבה סדר א) נמצא שאין ממלא תאנותו ורצונו בממוץ לעולם, כי תמיד חסר לו כנ"ל אבל יש בחינת שפע כפולה, בחינת (איוב כ"ב): "וכסף תועפות לך", שהוא לשון כפול נמצא שבה השפע נתמלא רצונו, מאחר שהיא כפולה (ולא סים):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה